

РЕШЕНИЕ

№ 26085

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1871** по описа за **2026** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на М. А. К., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С., срещу Решение № 107/12.01.2026г., постановено по НАХД № 20251110210529 по описа за 2025 година на Софийски районен съд, 112-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 25-4332-012806/13.06.2025г., издадено от началник сектор при ОПП СДВР, с което на М. А. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

С жалбата се посочва, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила и необосновано. СРС неправилно е приложил материалния закон, заключавайки, че е нарушена разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, Иска се АССГ да отмени решението на СРС и да отмени НП.

В съдено заседание касаторът, не се явява, не се представлява.

Ответникът не се явява не се представлява. Депоирано е становище по делото. Претендира разноски.

Представителят на СГП, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли първоинстанционното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с

доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество касационната жалба, с оплакванията формулирани в нея, е неоснователна.

Съображенията са следните:

От доказателствата по делото е установено, че На 18.04.2025г., около 00:45 ч., полицейските служители от 08 РУ СДВР Л. П. и П. П. работили като патрул и обхождали района си, като около посочения час същите се намирали в близост до ВЕЦ Кокаляне и забелязали, че там, на обществения паркинг лек автомобил БМВ, с рег. [рег.номер на МПС] извършвал маневра ляв завой, при която водачът на автомобила форсирал двигателя на автомобила, вследствие на което задните задвижващи колела превъртали и задната част на автомобила поднасяла към паркирани коли на паркинга. Свидетелят Л. П. възприел, че автомобилът се движил в на практика в кръг, тъй като воланът бил навит наляво непрекъснато, а с форсирането на двигателя и превъртането на задните задвижващи колела автомобилът се завъртал и задната му част поднасяла.

Действията на касатора полицейските служители възприели, че служат за използване на пътя (отворен за обществено ползване) за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, като извършвал демонстративна и рязка маневра, изразяваща се в умишлено форсиране на двигателя на автомобила, приплъзване на задвижващите колела и неколккратно поднасяне в страни по посоката му на движение, в резултат на което К. преднамерено извеждал автомобила извън контрол, чрез презавиване, което от своя страна довело до загуба на сцепление на гумите.

На водача К. е съставен АУАН за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДВП и съответно е издадено и процесното наказателно постановление с № 25-4332-012806/13.06.2025г. от началник сектор при ОПП СДВР, с което на М. А. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДВП, за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДВП.

С обжалваното решение СРС е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че административнонаказателното производство е протекло без допуснати процесуални нарушения, като нарушението е безспорно доказано и правилно е ангажирана отговорността на водача на процесното МПС.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

По смисъла на чл. 220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали районният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Така постановеното решение е валидно и допустимо и правилно.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

С нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДВП законодателят въвежда забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за

други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Съобразно легалната дефиниция на т. 1 от § 6 от ДР на ЗДвП "Път" е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДвП отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. От анализа на горната разпоредба следва изводът, че критерият който законодателят е въвел за да се определи дали един път е отворен за обществено ползване, е същият да се ползва при еднакви условия, а не дали се намира в затворено/отворено пространство, както и дали се касае до действия в района на обществен паркинг. Това е така, защото използването на терена на паркинга представлява обширна обществена площадка, върху която придвижването и паркирането на превозните средства става при спазване на организацията, предвидена за всички пътища за обществено ползване, поради което правилата за движение по пътищата се прилагат на общо основание. Всеки има право да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като спазва установените правила за движение - чл. 2, ал. 2 от ЗДвП. Да се приеме обратното, означава водачите на МПС използващи паркинга за да извършват придвижването на превозните средства, които ще се ползват от обществения паркинг, не само да не се спазват разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, но и по принцип правилата на ЗДвП. С оглед изложеното възраженията на касатора в тази посока се приемат за неоснователни.

В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Наложено административно наказание за нарушението чл. 104б, т. 2 от ЗДвП съответства на предвиденото в приложената санкционна разпоредба на 175а, ал. 1 от ЗДвП. Наложена санкция за нарушението е в предвидения абсолютен размер в отнoсимата към датата на извършване на деянието редакция на чл. 175а, ал. 1 и съгласно чл. 27, ал. 5 от ЗАНН е недопустимо да бъде определена под него. По тези съображения правилно е потвърдено наказателното постановление, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за извършеното нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Конкретният случай на нарушение не може да се определи като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид. Не са налице такива смекчаващи вината обстоятелства, които да обуславят по-ниска обществена опасност на извършеното, в сравнение с обикновени случаи на административни нарушения от същия вид. Нарушенията от този вид са с голяма обществена опасност доколкото при извършването им се създават предпоставки за ПТП и застрашаване живота на хората.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на въззивния съд е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (130 лева), определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 107/12.01.2026г., постановено по НАХД № 20251110210529 по описа за 2025 година на Софийски районен съд, 112-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 25-4332-012806/13.06.2025г., издадено от началник сектор при ОПП СДВР, с което на М. А. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА М. А. К., с ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР, сумата от 66,47 (шестдесет и шест евро и 47 евроцента) евро, юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: